

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Jiřího Pally ve věci žalobce: **A. V.**, zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2020, č. j. KUKHK-30719/DS/2020 Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2022, č. j. 28 A 1/2021-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím z 22. 7. 2020, sp. zn. P/830/2020/OP/Beč, č. j. MMHK/123389/2020/OP/Beč, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), z nedbalosti v příčinné souvislosti s § 18 odst. 4 téhož zákona, a za to mu byla uložena pokuta 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Neshledal totiž důvodnou ani jednu ze žalobcem uplatněných žalobních námitek. Ty se týkaly neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí; neprovedení důkazu – manuálu k měřicímu zařízení a s tím související nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; neprůkaznosti výstupů z rychloměru; vybočení žalovaného ze zákonných mezí správního

uvážení, neboť při úvaze o sankci zohlednil míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti; nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a požadavku na naprostou anonymizaci soudních rozhodnutí.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že nezrušil napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti. Konkrétně namítá, že správní orgán vycházel ve svém rozhodnutí z podkladu, který ovšem neprovedl jako důkaz – manuál rychloměru, a ani jej nezaložil do spisu. Nejenže tak správní orgán zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, ale také porušil právo žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán opřel důvody svého rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované. Na podporu svého tvrzení o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí stěžovatel poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31. Stěžovatel proto namítá, že krajský soud zatížil napadený rozsudek také vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[7] Dále stěžovatel namítá, že z postupu krajského soudu je zjevné, že s žalobcem souhlasil v tom, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, avšak zároveň zastal názor, že je možné takové pochybení napravit tím, že sám soud doplní dokazování. Stěžovatel míní, že krajský soud jednak nesprávně posoudil právní otázku, zda jde v daném případě o vadu řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a také, že zatížil svůj rozsudek jinou vadou, když doplňoval dokazování, přestože k tomu, dle stěžovatele, nebyl oprávněn. Podle názoru stěžovatele v tomto případě krajský soud nahrazoval činnost správního orgánu.

[8] Stěžovatel také zpochybňuje, že by krajský soud správně posoudil otázku, zda „platí“ premisa správního orgánu, dle které nelze vypočítávat rychlost ze vztahu mezi vzdáleností a časovým úsekem, za který je tato vzdálenost ujeta. Stěžovatel uvádí, že aby správně dosadil ze správního spisu proměnné do vzorce $v = s / t$, nemusí být „konstruktérem lidarových rychloměrů“. Vyloučení argumentace jednoduchou početní operací jen z důvodu nezkušenosti s konstrukcí rychloměrů je tedy absurdní a irrelevantní. Je-li ve spise důkaz, že během jedné sekundy se vozidlo přiblížilo o 6,3 metrů, pak je zjevné, že jeho rychlost byla 6,3 metrů za sekundu. Tvrdí-li krajský soud, že zjednodušující výpočty nelze ke zjištění rychlosti použít, pak opomenul uvést, proč, a tedy není z rozsudku zřejmé, zda tato úvaha soudu má nějaký reálný základ. S ohledem na obecnou znalost vzorce $v = s / t$ lze přitom tvrdit opak, totiž, že rychlost lze spočítat na základě času a dráhy za tento čas ujeté. K úvahám krajského soudu, že fotografie nemusely být pořízeny s odstupem jedné sekundy, nýbrž mohly být pořízeny s časovým odstupem jedné tisícin sekundy, pak stěžovatel

pokračování

dodává, že takovou pochybnost správní orgán nevyjadřoval. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že fotografie byly pořízeny s rozestupem jedné sekundy (jak se ostatně jeví z časů na nich uvedených). Kdyby správní orgán zpochybňoval tvrzení o pořízení fotografií s odstupem jedné sekundy, pak by tato otázka byla vyjasněna v přestupkovém řízení (např. doplněním dokazování). To se však nestalo, o tom, že fotografie byly pořízeny s rozestupem jedné sekundy, nebylo sporu, a tedy není možné, aby krajský soud náhle tuto skutečnost zpochybňoval. Řízení před soudem má být ovládáno dispoziční zásadou, a tedy o otázkách, které soudu k posouzení předloží žalobce. Zde žalobce předložil otázku, zda obстоjí důvod, který k vyvrácení argumentace obviněného tvrdil správní orgán. Není pak na soudu, aby – vědom si toho, že takový důvod obstat nemůže – vymýšlel důvody nové, správním orgánem netvrzené.

[9] Ani poslední žalobní námitku dle stěžovatele krajský soud uspokojivě nevypořádal. Stěžovatel brojil proti hodnocení překročení nejvyšší dovolené rychlosti při úvaze o správním trestu. Poukázal předně, že se z rozhodnutí nepodává, zda správní orgán zohlednil míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve prospěch nebo v neprospěch stěžovatele, pro což je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pro případ, že by soud shledal rozhodnutí přezkoumatelným, namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Dle stěžovatele je zřejmé, že správní orgán nehodnotil zákonem chráněný zájem, který byl porušen, jak tvrdí krajský soud. Pokud by se jednalo o hodnocení, jaký zákonem chráněný zájem stěžovatel porušil, pak by se jednalo o úvahu nad hodnotou zdraví, majetku či bezpečnosti nebo plynulosti provozu, nikoliv míru překročení rychlosti. Tvrdí-li tedy soud, že se jednalo o hodnocení zákonem chráněného zájmu, pak tím jen dokazuje, že rozhodnutí je nesrozumitelné i pro soud.

[10] Stran nepřijatelnosti kasační stížnosti je stěžovatel toho názoru, že uplatnění tohoto institutu na jeho právní věc je v rozporu s ústavním pořádkem, neboť v momentě, kdy podal žalobu, a tedy zahájil soudní řízení, nebyla změna právního předpisu účinná. Stěžovateli svědčilo legitimní očekávání, že bude moci brojit proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel má rovněž za to, že prvá z otázek, předestřených v kasační stížnosti, je zásadní, důležitá a nejudikovaná, totiž zda soud může doplňovat dokazování i v případech, že nebyl proveden důkaz, který byl zcela zásadní, a na jehož (údajném) podkladě správní orgán vypořádával argumentaci žalobce. Zda tedy je v souladu s právem na spravedlivý proces, aby žalobci bylo v řízení protiargumentováno důkazy, které nebyly provedeny a nejsou ve spise, a v soudním řízení by tyto byly do spisu doplněny, aby byl účastník správního řízení „šikovně“ zbaven možnosti další protiargumentace ve správním řízení. Také jde o otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí, a tedy o zásadní vadu. Také u druhé námítky jde o otázku dosud nejudikovanou. Otázka, jestli je pravdivé tvrzení, že nelze vypočítávat rychlost ze vztahu mezi vzdáleností a časovým úsekem, který dané vozidlo urazí, nebyla dosud kasačním soudem posuzována. I poslední kasační námitka, týkající se sankce, je námitkou nepřezkoumatelnosti, a tedy zásadní vady.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

[12] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.).

[13] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení NSS z 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33, a řadu dalších). Z něj přitom plyne, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud ověřil, že se § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (viz čl. II zákona č. 77/2021 Sb. – nezáleží tedy na okamžiku podání správní žaloby, ale na dni vydání rozhodnutí krajského soudu) a jedná se o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[15] Podle stěžovatelova mínění tomu tak je, neboť krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a rovněž dosud neposoudil otázku doplnění dokazování před krajským soudem a otázku, zda nelze vypočítávat rychlost ze vztahu mezi vzdáleností a časovým úsekem, který dané vozidlo urazí.

[16] Nejvyšší správní soud však v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[17] Nejvyšší správní soud se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve své judikatuře již opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, z 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, či ze 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Zdůraznil přitom, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS z 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je,

pokračování

aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS z 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[18] Stěžovatel má konkrétně za to, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť aproboval nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný přesvědčivě nevypořádal odvolací námitku týkající se neprůkaznosti výstupu z rychloměru a nesrozumitelně odůvodnil výši ukládaného správního trestu. Navíc správní orgány neprovedly a ani do správního spisu nezaložily návod k obsluze rychloměru, čímž opět zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Stěžovatel přitom již ve vyjádření k podkladům tvrdil, že výstup z použitého rychloměru je chybný, a poukázal na pořízené fotografie, ze kterých lze vypočítat odlišnou rychlost.

[19] Nepřezkoumatelnost kasací napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel také v tom, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, zda rychlost naměřenou nad zákonným limitem braly v úvahu jako okolnost polehčující či přitěžující, a krajský soud tyto úvahy nijak nevyjasnil.

[20] K otázce zjištění skutkového stavu v případě překročení maximální dovolené rychlosti Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny přestupce plně postačují tyto podklady: oznámení o spáchání přestupku, osvědčení o proškolení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověření měřicího zařízení (ověřovací list) a záznam průběhu měření (viz rozsudek z 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77 nebo z 18. 12. 2023, č. j. 4 As 72/2022-38). V nyní posuzované věci správní orgány vycházely ze všech zmíněných dokumentů (viz č. l. 1 až 7 správního spisu). Tyto podklady postačovaly ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu k učinění závěru o spáchání posuzovaného přestupku stěžovatelem.

[21] Krajský soud nijak nepochybil, když se rozhodl jako důkaz provést manuál rychloměru. Jak bylo popsáno v bodě [20] tohoto usnesení, skutkový stav byl dostatečně prokázán na základě jiných skutečností. Krajský soud proto svým dokazováním nijak zásadně nenahrazoval činnost správního orgánu. Kasační soud nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že byl během správního řízení aktivní, a není proto důvod, aby krajský soud „doháněl“ dokazování za správní orgány. Stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jen blanketní odvolání, které nikdy nedoplnil. Žalovaný tedy nemohl reagovat na konkrétní námitky. Krajský soud správně vyhodnotil, že správní orgány dostatečně zjistily stav věci a v souladu s ustálenou judikaturou (viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71) pouze doplnil dokazování tak, aby byly vyvráceny pochybnosti stěžovatele. V tomto případě se tedy nejedná o nahrazování činnosti správního orgánu, tedy o provádění „zcela zásadního“ důkazu. Otázku doplnění dokazování a prolomení zásady koncentrace řízení již kasační soud vyřešil (viz citované usnesení rozšířeného senátu).

[22] Otázka výpočtu rychlosti není právní otázkou, ale otázkou skutkovou. Ačkoliv hranice mezi skutkovou a právní otázkou nemusí být vždy zřejmá, tak v případech, kde

odkrytí faktických souvislostí bude možné na základě posouzení jevů z hlediska fyzikálních, resp. přírodních zákonů, půjde o otázku skutkovou. Naopak v případě, kdy lze na otázku odpovědět výkladem právních norem, zásad či obyčejů, půjde o otázku právní. Způsob výpočtu rychlosti je proto otázkou skutkovou, a teprve posouzení, zda naměřená rychlost porušuje zákonem stanovený limit, je otázkou právní.

[23] Nad to soud dodává, že krajský soud se řádně vypořádal i s námitkou výpočtu rychlosti ze dvou fotografií. Vzhledem k tomu, že čas na fotografiích je zachycen s přesností na sekundy, nelze z něj spolehlivě rychlost vypočítat. Naopak jak bylo uvedeno výše uvedeno, byly provedeny všechny důkazy prokazující, že rychlost byla správně změřena rychloměrem.

[24] Nejvyšší správní soud musí dát stěžovateli za pravdu, že krajský soud se s námitkou nesrozumitelnosti odůvodnění správního trestu nevypořádal nejlépe. Nejvyšší správní soud však neshledal nesrozumitelnost v odůvodnění správního orgánu prvního stupně. Větou „*Dále byla do výše správního trestu promítnuta míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti.*“, jistě nebyl hodnocen právem chráněný zájem. Pořád ale jde o hodnocení povahy a závažnosti přestupku dle § 38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Dle zařazení věty v textu má soud za to, že byla tato okolnost hodnocena v neprospěch pachatele, ale bez nijak zvlášť významného dopadu na výši uloženého trestu. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud neshledal natolik zásadní pochybení krajského soudu, které by vedlo k věcnému přezkumu.

[25] Ve věci tedy nevyvstala právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, a nejsou tu dány ani jiné možné důvody, které by mohly učinit kasační stížnost přijatelnou. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

VI.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2024

pokračování

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu